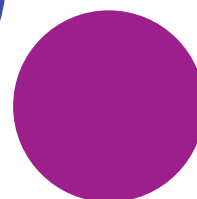
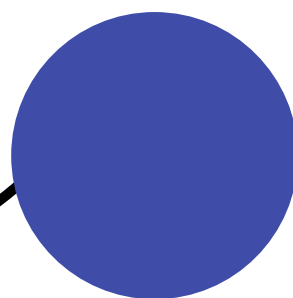

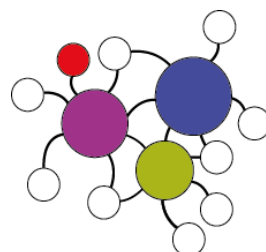

Korte Verhalen Club

(Huis)dieren

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft, in dichtvorm of misschien wel getekend.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren bij voorkeur digitaal en anders per post, of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Bij de (digitale) toezending van de gebundelde verhalen laten we ook het volgende onderwerp weten.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Voorwoord (en bijdrage)

(Huis)dieren....

Voor ons gezin was dat duidelijk: katten.

Als je voor een hond kiest dan verplicht je jezelf tot de dagelijkse wandelingen. Vier keer op een dag, weer of geen weer, moet je er dan op uit (vind ik). Dat past beter bij een latere levensfase, als je 'alle tijd' hebt (hoewel dat, in die 'latere levensfase' nu juist niet het geval is...).

Tijdens je werkzame leven is het nauwelijks te doen om een hond de ruimte en vrijheid te geven die nodig is.

Met jonge kinderen overkomt het veel gezinnen: konijnen. Een aantal jaren hadden ook wij dus dwergkonijnen. Dat wil zeggen: zo werden ze aangeboden. Nu waren het gelukkig geen Vlaamse reuzen, maar dwergkonijnen?

We zijn begin jaren '90 in Bergen komen wonen en kort daarna kwamen de eerste twee katten: Tommie (cypers) en Ivo (zwart). Uit een nest bij mijn schoonzus. Zij had haar katten Marcel en Madeleine genoemd, naar haar broer en schoonzus waar ze een tijdje bij in huis was. Met: "Ik vind het zó lekker om Marcel en Madeleine nu te vertellen wat zij wel en niet mogen", verklaarde ze die keuze.

Tommy was een jager, werd alleen maar beter toen we hem (noodgedwongen) een belletje omdeden: hij ging (met succes...) achter de wedstrijddiven van een buurman aan. Ivo niet: die probeerde van tijd tot tijd ook een vogel te bespringen, maar ik denk dat een bezoek aan Specsavers zinvol zou zijn geweest: hij kwam vaak meer dan een meter te kort!

Nu hebben we, met dank aan kleindochter Sjors, Pip en Pop. Twee zachtaardige poezen. Zij had als knuffels twee koetjes, die Pip en Pop heetten.

Zij mocht de namen voor de poezen kiezen...

Vrienden van mijn broer in Nieuw Zeeland hadden twee katten die nagenoeg identiek waren. De ene heette Pete en de andere Repeat!

Een schoolvriend had thuis een papegaai, die ze hadden geleerd "Help! Politie! Inbrekers!" te roepen als er iemand binnenkwam die niet bij het gezin hoorde. De eerste keren is dat grappig, maar regelmatig lag er een doek over de kooi...

(Huis)dieren blijkt een dankbaar onderwerp!

Ronald Jelsma

Inhoud

Jullie vinden de voor de vorige uitgave te laat ontvangen bijdrage van Dicky Spee-Schut voor het onderwerp 'Geluk zit in een klein...' vanaf bladzijde 5.

Dicky Spee-Schut	5
Kees Jansen	7
S. de Kok	8
Ab Helsloot	9
Gea van Zadelhoff	11
Anna	13
Walter van Gelderen	14
Mieke Wijminga	16
Gerda Andriesma	18
Anneke Kettenes	20
Alie Smit	22
Fred Valkering	23
Edith Arp	24
Rob Kettenes	25
Tineke Hoekman	27
Sandra Schaaper	29
Leo Klüppel	30
Cootje Bronner	33
Fred Steinkühler	35
Ineke Bos	37

Geluk zit in een klein....

Geluk zit in vrijheid, wat we nu pas écht beseffen. Dat we onze kinderen, ouders en vrienden weer kunnen bezoeken en een knuffel mogen geven zonder heel bang te hoeven zijn om ziek te worden. Geluk kost ook niks als we oog voor de natuur hebben. Geluk zit dan in een klein plaatje. Bij deze een paar foto's van de luchten, waar ik nooit op uit gekeken raak. Het maakt niet uit welk jaargetijde. Ik hoef er niet eens altijd voor naar buiten te gaan. Soms een vluchtige blik vanuit het keukenraam. Dan voel ik me gelukkig als ik weer een mooie foto heb kunnen maken.

Verder wil ik het nu hierbij laten. Geluk zit op het ogenblik even niet in mijn hoofd, nu met al dit verschrikkelijke nieuws. Ik hoop en bid, voor zover ik dat kan, dat deze oorlog gauw voorbij is.

Dicky Spee

Beestenboek

In mijn bewogen leven hebben huisdieren altijd een belangrijke rol gespeeld. Ik was zes weken oud toen wij thuis een hond voor de jongens kregen. Die jongens waren mijn broer en ik. De hond, genaamd Bonzo, was een grote Engelse koningspoedel. Een reu, dus echt een grote hond, en mijn broer en ik waren nog klein. In de tuin mochten we op de rug van Bonzo een rondje door de tuin maken.

Ik heb het dan over eind jaren veertig. Ook toen mochten honden op straat niet loslopen. Onze hond mocht dat wel, denk ik, want hij lag altijd op het perkje in de bocht van de Jan Oldenburglaan te genieten van het zonnetje. De hoofdcommissaris van politie reed iedere dag meerdere keren op zijn fiets aan dat perkje voorbij, want ook hij woonde in de Oldenburglaan. Dan stapte hij af, aaide de hond, sprak enige lieve woorden en vervolgde zijn weg. Tot mijn twaalfde waren Bonzo en ik onafscheidelijk, maar helaas werd hij in 1960 aangereden door een motor. Einde Bonzo.

Onze volgende hond was een cocker spaniël. Kleine hondjes vind ik niks. Ooit kwam mijn moeder mij en mijn broer halen uit de danszaal van de Rustende Jager. Toen we haar zagen, met dat hondje aan de riem, zijn wij gelijk via de andere kant de tent uit gevlucht.

Tijdens ons huwelijk wilden onze kinderen ook een hond, en niet alleen een hond! Konijnen in een heuse konijnenberg; een hamster, rennend in zo'n irritant molentje; een dood vogeltje in een kooitje; een snel weglopende schildpad en visjes die altijd naar je haptten. De hond heeft 15 jaar deel uitgemaakt van ons gezin en daarna was het over en uit met dieren die we zelf hadden uitgekozen. Wel nog regelmatig een ongenode muis op zolder, veel vogelnestjes in de tuin en veel echte 'huisdieren': de hosta verslindende slakken. Altijd op pad met hun eigen huis.

Vandaag de dag mag ik regelmatig oppassen op een nog jonge Oost-Duitse langharige herder. Wel een echt handenbindertje.

Een hond hoeft voor mij niet poeslief te zijn, maar wel hondstrouw en bovenal een echt gezelligheidsdier.

Kees Jansen

Onze Max

Na de oude grote bruine herder werd het een kleinere zwarte Duitse: Max. Hij was nog niet zo lang bij ons toen mijn vader op straat de man tegenkwam, van wie hij de hond als pup kocht. Max en ik keken toe bij dat praatje. Ik zag hoe Max, danig in verwarring, jankend begon te trillen. Wie is van mij? Het bevrijdende 'Max' van mijn vader was zichtbaar een geruststelling.

Ons huis was boven de zaak, en die zaak werd zijn domein. Bij die zaak hoorde een paardenstal. Max sliep op een mat onder de tafel op de slaapkamer van mijn ouders. Op een nacht porde Max mijn vader wakker. Hij was niet meer op zijn mat te krijgen. Dus kroop mijn vader grommend zijn bed uit en volgde de hond: gang door, trap af, kantoor 1 door, kantoor 2 door, de plaats over, de stal in. En jawel: daar stond een paard zich te goed te doen aan een kist aardappelen.

Onze moeder was geopereerd aan haar galblaas. Toen zij terugkwam was Max in alle staten en sprong tegen haar op. Niet zo best voor de wond.

Wij, zussen, waren nieuwsgierig of Max er voorkeuren op na hield. We voerden bewust kibbelpartijen op, die uitliepen op lijfelijk elkaar op de grond krijgen. Max volgde de kibbel, werd onrustig als er een dreigde te 'sneuvelen'. Gegarandeerd werd de bovenliggende partij gesommeerd het gevecht op te geven, wie het ook was.

Op onze wekelijkse tocht naar oma, kwamen we langs een watertje en we leerden Max hoe heerlijk zwemmen was. Voor we het wisten plonsde hij er dan ook graag in, ook als het dreigde te gaan regenen en het water erg stonk. Op weg naar oma werden we dus dan gedwongen een ommetje te maken.

Mijn vriendin dreigde meteen de trein terug te nemen, toen Max in haar een dreigend gevaar zag, maar het liep goed af.

Alleen voor de kat ging Max een straatje om. Wie van de twee er het eerste bij was in het zonnetje, alleen op de middenstip, lag daar. Max met zijn voorpoten languit voor zich, de kat opgerold spinnend. De tegenpartij liep dan van voor naar achter respectvol een rondje om, langs de zijkanten.

Ik was al uit huis toen ik een, door mijn vader met Oost-Indische inkt getekende, overlijdensannonce kreeg van 'Onze Max'.

S. de Kok

We hebben een hond

Het is rond 8 uur in de ochtend als ome Karel naar koffiehuis 'De Cuyp' in de Albert Cuypstraat loopt. De straat met zijn beroemde markt. Ome Karel komt al jaren in het koffiehuis. Hij drinkt er een lekkere ouderwetse kop koffie en neemt in de loop van de ochtend altijd een broodje bal gehakt met mosterd. Volgens ome Karel de lekkerste bal gehakt van Amsterdam, die door koffiehuisbaas Joop wordt gemaakt.

Als ome Karel de deur van het koffiehuis nadert ziet hij bij de deur een hondje zitten. De hond kijkt naar de deur met zo'n blik van 'doe open die deur want dan krijg ik wel wat te eten'. Ome Karel weet dat Joop niet zo gesteld is op honden dus moet hij zorgen dat de hond niet met hem mee naar binnen sluipt. Omzichtig doet ome Karel de deur open, glipt naar binnen en sluit de deur achter zich.

"Môgge, ome Karel, koffie?" Een redelijk onzinnige vraag, want ome Karel komt inmiddels zo'n vijftien jaar in het koffiehuis en begint ieder dag met koffie. Maar goed, Joop doet ook zijn werk. "Lijkt mij een goed plan, Joop. Weet jij van wie dat hondje is dat buiten bij je voordeur zit?". "Geen idee ome Karel. Dat beesie zit er al drie dagen. Af en toe zet ik maar effe een bakkie water voor hem neer en gisteren heb ik hem een bal gehakt gegeven. Ik weet ook niet wat ik ermee moet. Geen idee waar dat beest vandaan komt". "Ik zou het asiel bellen, Joop, dan komen ze hem ophalen en heeft 'ie in ieder geval onderdak".

Dan is de koffie gereed en gaat ome Karel op zijn vaste plek zitten. Na een tijdje bestelt hij nog een koffie en een broodje bal met mosterd. Meestal rond een uur of twaalf vertrekt ome Karel weer naar huis. Zo ook nu. Als hij naar buiten stapt, zit het hondje nog geduldig te wachten. Het beestje kijkt ome Karel met een blik aan van 'neem mij mee'. Ome Karel geeft het beest een aai over zijn kop en vertrekt richting zijn huis in de verderop gelegen Van der Helststraat. De Pijp, zijn wijk, waar hij geboren en getogen is.

Ome Karel heeft het niet echt in de gaten, maar het hondje is met hem meegelopen. Als ome Karel bij zijn huis is aangekomen, dribbelt het hondje naar voren en gaat voor de deur zitten die ome Karel net open wil doen. Het hondje kijkt hem met een snuit aan van 'laten we lol gaan maken'. Ome Karel is vertederd door de uitdrukking die het hondje tentoonspreidt. Maar wat moet hij ermee. Op dat moment gaat het raam open van de eerste verdieping. Het hoofd van tante Bep, zijn vrouw, verschijnt. "He Karel, wat heb jij voor een pluizenbol bij je?". "Zat bij het koffiehuis en is met mij meegelopen". "Ik kom

naar beneden". Tante Bep schuift het raam dicht en even later is ze buiten. Het hondje begint direct met zijn staart te zwaaien.

Tante Bep aait het hondje over zijn kop. Deze laat het zich welgevalen. "wat moeten we hier nu mee?" vraagt tante Bep. "Ik zal is even de politie bellen of er een hond wordt vermist" zegt ome Karel. Hij pakt zijn mobiel uit zijn broekzak en belt de politie. Het gesprek levert niets op. Er is geen aangifte gedaan van een hond die voldoet aan de pluizenbol die voor hen zit.

"Weet je wat we doen Bep, we gaan vanmiddag naar het asiel". "Daar hebben ze een apparaat dat kan checken of de hond een chip heeft". "Daarmee kunnen ze de eigenaar achterhalen". Als tante Bep en ome Karel de huisdeur open doen schiet de hond direct naar binnen, rent direct de trap op en gaat voor de deur van hun verdieping zitten kwispelen, alsof hij hier al jaren woont. Tante Bep opent de deur en de hond stormt naar binnen, gaat midden in de kamer zitten met een snuit van 'krijg mij hier maar eens weg'.

Het hondje heeft geen halsband om. Ome Karel heeft nog een stevig stuk touw waar hij een halsband van maakt, want ze gaan naar het asiel. Al wandelend naar het asiel loopt het hondje parmantig naast ome Karel en tante Bep. In het asiel wordt de hond gecheckt. Geen chip. De medewerker van het asiel zegt dat ze de hond kunnen achterlaten. Mogelijk komt de eigenaar nog opdaven. Er is dan een wachttijd, alvorens een nieuwe eigenaar kan worden gezocht. Tante Bep en ome Karel laten de hond achter. Deze kijkt met een blik van 'wat doen jullie nu?'

Iedere dag hebben tante Bep en ome Karel het wel over het hondje. Inmiddels zijn er veertien dagen verlopen. Ze willen net een broodje gaan eten als de telefoon gaat. Tante Bep neemt op. Ome Karel begrijpt uit het gesprek dat dit het asiel is. Als tante Bep heeft opgehangen zegt ze: "Karel, we hebben een hond".

Ab Helsloot
Bergen, 11 maart 2022

Bobo...

...was zo'n lieve hond, een echte allemansvriend. Geen rashond maar juist een mooie mix. Het hele gezin was dol op hem. Toch zou de jongste dochter graag een huisdier voor haar alleen willen hebben. Een konijn of een cavia of... misschien nóg een hond?

De ouders zagen dat helemaal niet zitten en waren daar dan ook heel duidelijk in. Helaas pindakaas...! Maar ineens kwam daar op een dag een huisdier bij, nou ja, huisdiertje eigenlijk. Totaal onverwacht ook. De oudste dochter kreeg van een klasgenootje een hamster plus kooi, echt van alles zat erbij. Wat bleek: het klasgenootje was allergisch voor de hamster en nu moesten ze op stel en sprong een nieuw huisje voor het beestje vinden. De oudste dochter stond, bij deze vraag, direct vooraan in de rij en zodoende kwam ze met deze complete verrassing thuis.

Haar ouders moesten van deze 'verrassing' eerst even bijkomen (zacht uitgedrukt). Maar ja, je kunt zo'n beestje ook niet zomaar weer wegsturen. Er werden dan ook harde afspraken gemaakt over verzorging en verantwoordelijkheid. De hamster moest sowieso uit de buurt van de hond blijven, want die was iets te enthousiast richting het beestje. De hond was net even te groot voor de hamster of de hamster te klein voor de hond?!

Hoe dan ook, de grotere slaapkamer van de oudste dochter werd de definitieve plek voor de hamster. Ook was er de afspraak dat de hamster eigendom en verantwoordelijkheid van beide dochters zou zijn. Ja ja, natuurlijk! De dochters vonden het allemaal oké, zolang de hamster maar mocht blijven, ze waren beide door het dolle. Onderling spraken ze af dat ze om de beurt de kooi zouden verschonen, ook de naam verzonnen ze samen. Lola, zo moest ze heten.

Bobo had intussen ook wel in de gaten dat 'ie niet meer de enige was die geknuffeld werd. Af en toe kreeg hij een aai over de bol en dan liepen de meiden alweer naar boven, naar hun Lola. Bobo legde zich erbij neer.

Lola mocht dan wel op de kamer van de oudste staan, de jongste had er intussen vanzelfsprekend ook een hele hechte band mee gekregen. Het liefst had zij de kooi op haar kamertje gehad, maar daar was net niet genoeg ruimte voor. Op een avond besloot ze langs haar slapende zus te sluipen en Lola éénmalig uit haar kooitje te halen zodat de hamster een nachtje bij haar kon slapen. Dit werd inderdaad éénmalig! De hamster overleefde het liefdevolle logeerpartijtje niet.

De zussen kregen grote ruzie en spraken wekenlang niet meer met elkaar. Ze zochten ieder apart troost en een luisterend oor bij hun trouwe viervoeter Bobo. En Bobo? Die vond deze aandacht allemaal heerlijk maar....snapte er geen hond van...

Gea van Zadelhoff

Work-out voor dames die 's avonds de hort op gaan

Ja dames, opgelet. Is het u al eens gelukt met uw tong in de buurt van uw staartbeen te komen?

Wel, mijn kat doet het u voor: vanuit zittende houding draait zij soepel haar glanzende lijf en likt in drie fasen van ongeveer gelijke duur haar rug: eerst het bovenste deel, vervolgens het middelste en tenslotte de zone van het staartbeen.

Dan volgt oefening twee.

Die begint eveneens vanuit de zitstand en is gericht op de omgeving van de schaamspleet. Daartoe gaat één elegante achterpoot kaarsrecht omhoog en wordt er ijverig met het rode waslapje in de buurt van de intieme plek gemasseerd en gelikt.

Vervolgens oefening drie.

Dames let op, en probeer mee te doen: het is goed voor uw halsspieren. Buig het hoofd in de richting van uw borstbeen om aldaar, in uw geval tussen beide borsten door, uw boezem te wassen. Bijt flink in de huidplooien en schuur met uw tong stevig over de vacht.

Dan krijgen we het reinigen van het hoofd met behulp van de rechterhand. Die wordt met speeksel flink nat gemaakt. Vervolgens maakt men draaiende bewegingen rond de oren. Eerst links, dan rechts. Doe het met korte stevige bewegingen en ontzie de oorlellen niet. Zorg te allen tijde dat het een waardig tafereel blijft, waarbij af en toe een korte rustpauze in acht wordt genomen. Alle bewegingen dienen ritmisch en vloeiend te worden uitgevoerd. Belangrijk is de concentratie. Als je er helemaal in op gaat, zoals mijn kat, kun je in een lichte trance geraken en zelfs wat glazig uit je ogen gaan kijken. De oefening kan overal uitgevoerd worden: op de grond, op tafel, zelfs voor het raam. Met publiek of zonder publiek.

Als het ritueel is afgelopen beweegt hare majesteit zich statig in de richting van de keukendeur. Terwijl ze haar huisgenoot passeert, werpt ze deze een minzame blik toe, ten teken dat het schaaltje met fijngesneden runderhart klaargezet dient te worden. Daarna zakt ze door haar poten, wringt zich door het kattenluik en verdwijnt in het donker, om tot diep in de nacht de beest uit te hangen.

Anna

Fragmenten uit een hondenleven

De titel van dit stukje is mogelijk verwarrend. Ik heb tot nu toe geen hondenleven gehad en wat ik wil schrijven gaat ook niet over honden die een hondenleven hebben gehad. Het gaat wel over een paar eigen ervaringen met honden (twee honden en een hondachtige) die mij zijn bijgebleven en, denk ik, passen in het thema 'Dieren' van deze bundel.

Een eigen hond

In 1944 (ik was vier jaar) bracht mijn vader een hond mee naar huis. Het was een zwarte Hollandse herder, twee jaar oud. De hond was in een opleiding voor politiehond, maar: afgekeurd omdat hij niet tegen harde geluiden kon.

Het verhaal ging, vertelde mijn vader, dat hij bij pistoolschoten op de grond ging liggen met zijn poten tegen zijn oren aangedrukt. Als kind geloofde ik dat. Maar het klopte wel, bij onweer kroop hij in een kastje onder de trap en keek mij, al trillend over zijn hele lijf, aan met de blik van 'help?'. Ik kroop bij hem en hield hem vast totdat het onweer voorbij was. Wij hoefden de hond nooit uit te laten, ons huis was destijds pal gelegen aan het weiland richting Spaarndam. Ruimte genoeg en er waren in de straat nog nauwelijks auto's. De hond heette Beerma, maar dat was niet zijn oorspronkelijke naam. Mijn vader noemde mijn moeder vaak 'Moeder Beer' en vond het wel leuk de hond 'Beerma' te noemen. De hond en ik waren onafscheidelijk en ik kon hem kunstjes leren.

Een voorbeeld: ik nam een koekje in mijn mond met een stukje nog naar buiten. De hond kwam dan heel voorzichtig met zijn kop naar mij toe en met zijn kop een beetje scheefgehouden pakte hij met zijn voortanden het koekje uit mijn mond en smikkelde het dankbaar op. Ik was 18 jaar oud toen hij zo ziek en op was dat hij uit zijn lijden verlost moest worden. Ik heb veel verdriet gehad maar kijk terug op mooie jaren met Beerma.

Een Franse hond

Frankrijk is voor mij/ons een favoriet vakantieland. Vele jaren hebben wij met de tent gekampeerd, de volgende fase met een vouwwagen, de laatste fase met gehuurde huisjes/bungalows. Na het installeren maakten wij vaak een wandeling in de omgeving. Bij een van de villa's waar wij langs liepen was een hond, aan de ketting, ons aan het verwelkomen met woest geblaf en ontblote tanden. Ik kon het niet laten om stil te staan, terug te blaffen en een gebaar te maken van 'Je kan mij toch niet pakken!!'. Mijn partner trok mij weg, mompelde iets van "kinderachtig". De volgende ochtend ging ik een rondje hardlopen en kwam ik weer in de buurt van het grote huis. Mijn hart stond stil toen ik een hond op de weg zag lopen.

En het was niet 'een' hond, maar dé hond! Teruglopen vond ik geen optie. Ik besloot rustig door te lopen en de hond te negeren. Ik probeerde mezelf gerust te stellen door te denken dat hij mij nu in hardloopkleden niet zou herkennen. Ik draafde dus met bonzend hart rustig door. Ik hoorde dat achter mij een viervoeter mee draafde en soms ook tegen mijn kuit aan kwam. Ik had het niet meer. Ik zag mij al bij een Franse dokter op de bank liggen, mijn verhaal vertellen en hem mij hik-lachend een paar tetanusspuiten toedienen. Ondertussen bleef de hond mee draven en soms wat verder lopen om even zijn poot op te tillen. Ik begon nu met de hond te praten en te slijmen: "Je bent eigenlijk wel een lieve hond, niet haatdragend, sorry dat ik gistermiddag zo naar tegen je deed!" Ondertussen waren wij weer bij de camping terug en bleef de hond bij mij in de buurt. Bij de receptie zei de dienstdoende medewerker: "O, dat doet hij wel meer hoor, ik zal zo zijn baasje bellen!" Ik zei: "Dag hond, bedankt voor de les!".

De hyena

In een vorig leven heb ik gewerkt bij de 'Centrale Directie PTT, afdeling Opleiding, Vorming en Training'. De afdeling was gehuisvest in 'Huize Voorlinden' in Wassenaar (is nu een museum). Ik schrijf over de zeventiger jaren. Ik was nog nooit in het Dierenpark Wassenaar geweest en ben er een keer naar toe gegaan. Vlak na de ingang van het park was een hok met één grote hyena. Ik bleef even staan bij het dier dat, zoals veel opgesloten dieren, dwangmatig gedrag vertoonde. Bij deze hyena was het voortdurend rusteloos vijf passen heen in het hok lopen, omkeren, vijf passen terug. Daarbij nauwelijks opkijkend. Ik wilde contact maken en ging dicht naar het hek toe. Ik zag een bordje hangen met de tekst: 'Indien gebeten, EHBO bij de ingang'. Tussen het hek waar ik achter stond en het hek van de kooi was ongeveer een meter. Op een gegeven moment stond de hyena stil tegen het hek en keek mij aan. Er gebeurde iets wat ik toen niet kon, en nu nog steeds niet kan verklaren. Ik vertrouwde het dier en had geen angst om het aan te raken. Heel langzaam en voorzichtig ging ik met mijn hand door het hek boven zijn kop en wreef heel zacht achter zijn oor dat het verst van mij vandaan was. Ik praatte met hem. Hij leunde verder tegen het hek aan met zijn linkerzij en genoot (mijn interpretatie) zichtbaar. Ik stopte na een poosje. Hij keek mij weer aan. Ik maakte een gebaar van 'omkeren' en, hoe ongelooflijk ook dit verhaal mogelijk overkomt, de hyena draaide zich om en ik ging met het andere oor verder. Inmiddels had ik achter mij een aantal mensen staan die het gebeuren hadden meegemaakt. Een van hen vroeg: "U bent zeker de oppasser?"

Walter van Gelderen

Huisdieren

Gaat dat me lukken? Ik schreef al over mijn kanarie, onze herdershond en ook de schildpad kwam al eens voorbij.

Gelukkig waren er meer dieren in huize Wijminga.

Ik had gezeurd of ik een cavia mocht. Mijn ouders vonden het goed, maar ik moest er zelf voor sparen en... ook zelf een hok maken.

Een houten kistje was snel gevonden, voor houtsnippers reed ik naar de timmerman en voor het hooi naar een boer. Ik was er klaar voor.

Maar vóór ik genoeg geld bij elkaar gespaard had... dat zou weken duren.

Dus bedacht ik een plan. Ik wist dat er veel cavia's waren bij de Hertenkamp in Alkmaar. We gingen geregeld naar De Hout om bij de apen en bij de vogels te kijken en ook de cavia's werden dan even met grassprietten gevoerd.

Ik trok de stoute schoenen aan en vulde een breitas met hooi en stro, het was een soort langwerpige zak met een rits en 2 handvatten.

Op de fiets ging ik naar de hertenkamp en geduldig wachtte ik op een bankje tot er een dierenverzorger kwam.

En hoewel ik een verlegen meisje was, durfde ik toch te vragen of er misschien een zielige cavia was die een beetje ziek was of eentje die niet goed at. Ik zou hem heel goed verzorgen en bij mij zou hij echt helemaal opknappen.

De meneer begreep direct dat het echte dierenliefde was. Toen hij ook de mooie tas met hengsels aan mijn stuur zag hangen deed hij een greep in het hok en kreeg ik een prachtig zwart/bruin diertje aangereikt.

Het was me gelukt!

Volgens mij kreeg ik geen zielig diertje maar juist de allermooiste, bruin met zwarte vlekken.

"O, o wat fijn, ik noem jou Pepijn", zingend fietste ik naar huis.

Wat was hij lief, ik kon hem vanaf het begin lekker aaien, hij liet alles toe.

Ik borstelde zijn haren, liet hem door mijn slaapkamer lopen, gaf hem een omgekeerde schoenendoos met een opening erin zodat hij ook daar altijd een eigen schuilplaats had.

Met 2 zussen en 3 broers vond ik het vaak druk in huis en dan was er niets heerlijkers dan het kroelen met Pep.

Eigenlijk had ik hem Pepijn genoemd, maar al snel was zijn koosnaampje toch Pep geworden.

Al mijn avonturen fluisterde ik in zijn oortjes. Hij luisterde geduldig en was het altijd met me eens. Gepest op school? Pep begreep dat gevoel. Iets heel eng vinden? Pep piepte instemmend met me mee. Huilen om die zere knie? Pep likte het verdriet weg.

Op een dag zat hij bij mij op schoot, ik keek naar hem, hij keek naar mij, hij gaapte, sperde zijn bekkie heel wijd open en viel gestrekt opzij.

Ik schrok enorm, rende naar de overloop en gilde: "Help! Pep gaat dood."

Mijn vader en moeder renden naar boven en keken naar het dode diertje.

Toen spraken ze de onbegrijpelijke woorden "O, het is Pep maar".

Uren later, toen mijn tranen echt allemaal op waren, begreep ik pas dat ze van mij de woorden "Tet gaat dood" hadden gehoord.

Tet is mijn zus.

En zij leeft gelukkig nog altijd.

Mieke Wijminga

Huisdieren

Van kleins af aan was er bij ons thuis altijd een hond, als ik nu terugdenk had ik met geen van de dieren een band, vreemd eigenlijk, zij waren er gewoon.

De laatste hond was, toen ik nog bij mijn ouders woonde, Jeroen: een kooiker. Het was een druk, mooi, bruin wit hondje.

Omdat mijn dochter allergisch is voor de meeste dieren en zij graag een huisdier wilde, kochten wij een dwerghamster en zij noemde hem Poets, omdat hij zich de hele dag poetste. Zij genoot ervan.

Na ongeveer een jaar ging hij zich vreemd gedragen en na enkele dagen ging hij dood. Mijn dochter zei dat zij geen dier meer wilde omdat zij nooit meer zo verdrietig wilde zijn.

Na vele maanden wilde zij toch graag een nieuw hamstertje en wij gingen naar de Bergense dierenwinkel. Mijn dochter zocht er een uit en de man in de winkel zei: ik pak hem niet want het zijn krenge die bijten. Ik was geschokt door zijn houding en mijn dochter pakte er een uit een bak met hamstertjes en deed hem in een doosje, dat de man aanreikte.

Thuis aangekomen zagen we dat zij elkaar inderdaad bijten, want de dwerghamster had drie pootjes. Ik wilde terug naar de winkel om verhaal te halen maar zij zei: nee ik houd hem en ik houd van hem, want niemand anders wil een invalide hamster.

Hij werd goed verzorgd en zij genoot weer een tijd van haar 'Poets twee'.

Mijn zoon had een kom met goudvissen. De een na de ander legde het lootje en na enige tijd bleef er een over. Deze vis maakte contact en hield ons in de gaten. Hij kwam met zijn mond boven water als hij trek had en werd dan heel enthousiast, zo enthousiast dat hij regelmatig uit de kom sprong. Ik maakte dan snel mijn handen nat, pakte hem en deed de vis weer terug in de kom. Het was een wondervis want hij werd notabene negen jaar oud!

Op een ochtend lag vis dood aan het oppervlak. Mijn zoon was ontroostbaar en gezamenlijk deden wij de vis in een grote lucifersdoos, die in keukenpapier werd gewikkeld. Wij begroeven hem samen met gepaste eier in de tuin.

Nu zie en geniet ik van de vele verschillende vogels in de tuin en zie hen als mijn 'huisdieren'. Ik hoop dat de koolmeesjes binnenkort weer in mijn vogelhuisje gaan nestelen om in de zomer weer uit te vliegen.

Gerda Andriesma

Herinneringen aan.....scharrelkippen

Wat heb ik toch met kippen?

We scharrelen samen door het leven.

Een van mijn kippen neemt een zandbad in de tuin.

Met haar vleugels plat uitgespreid, schudt ze het zand door haar donkere verenkleed.

De zon doet de donkere blauwgroene veren prachtig oplichten.

Even later zie ik haar op zoek naar zaadjes, wormpjes en torretjes.

Ze pikt en harkt en heeft het heel druk met het opscharrelen van haar 'kippenkostje'.

Mijn vroegste herinneringen zijn de kippen van mijn opa en de liefde voor deze kakelaars is gebleven!

Ik was 5 jaar toen ik verhuisde naar de grote stad.

Wekelijks ging ik met mijn vader en moeder naar de markt en daar bleef ik altijd stilstaan bij een koopman die eendagskuikens verkocht.

Lang stond ik dan te kijken naar die kleine piepende gele bolletjes en vroeg elke week weer aan mijn ouders: "Wanneer krijg ik nou kuikentjes?"

We woonden op een bovenhuis, een trap naar boven voerde naar de zolder en een plat dak. Er lagen houten vlonders over het grint, niet echt een ideale plek om kippen te gaan houden!

Omdat er bijna geen hout te krijgen was, zo vlak na de oorlog, bedacht mijn vader een plan om een provisorisch hok van de vlonders te bouwen.

De herinnering aan dat gelukzalige moment... huppelend met een bruine papieren zak waar gaatjes in geprikt waren, met daarin 6 kuikentjes, blijft me altijd bij!
De schattige piepende pluusjes, werden behoorlijk grote wilde hanen, die af en toe weleens van het dak af naar beneden fladderden.
Ze werden onhoudbaar op dat dak, ze zochten steeds meer vrijheid!
Op een dag waren ze weg. Ik herinner me niet wat er verder met ze is gebeurd!

Na een verhuizing naar een benedenwoning, kwam er een écht kippenhok in de tuin. Donkere kippen bleven verder altijd mijn favorieten, ook omdat ze tammer waren. Tegen de Kerst kwamen er een paar anders gekleurde hennen of hanen bij, aangeschaft om vet te mesten!
Ik wilde dan niet dat ze geslacht werden voor het kerstdiner. Ik vertaalde 'vrede op aarde' heel anders. En dus bleven er ook dan weer andere 'snoeshanen' in ons kippenhok rondscharrelen.

Fijne herinneringen heb ik aan toompjes kippen met een zorgzame haan erbij. Het gepraat van de haan, die weer eens een lekker hapje had gevonden, dit vervolgens opgewonden kenbaar maakte in zijn hanentaaltje. Het uit zijn bek spaarde en voor de hennen neerlegde, was ontroerend om te zien en te horen.
Ook herinner ik mij de oude kip, die na schooltijd op mij zat te wachten, met haar lijfje platgedrukt in het nachthok, zo maakte ze kenbaar dat ik haar makkelijk op kon pakken.
Ze was met pensioen en ik noemde haar Opoe. Ook mocht ze op de rand van mijn ijzeren bed zitten, om mij troost en aandacht te bieden als ik weer eens ziek was, gevelde door mijn benauwdheid.

Ook herinner ik mij een broedse kip met haar bleke kammetje die er alles voor over had om haar eitjes uit te broeden, en zelfs vergat te eten en te drinken. Later kwamen er allerhande afgedankte of verwaarloosde kippen naar het Achterpad. Een verlengstukje van mijn vrijwilligerswerk bij een vogelopvang.
Naast vogels nam ik kippen, ganzen en duiven mee naar huis.
En ook een door de dierenbescherming in beslag genomen gecastreerd bokje.

Ik word blij van deze herinneringen, maar ik geniet gelukkig ook nog elke dag van de donkeren dames, die nú parmantig om het huis lopen.

Herinneringen aan de kakelaars, die altijd deel uit maakten van mijn leven. Wij blijven samen... doorscharrelen.

Anneke Kettenes

Jerry

Onze hond Jerry kwam 'per ongeluk' bij ons in het gezin.
Keurig opgevoed door een gezin waar, door de geboorte van een derde kind met een allergie, geen plaats meer voor hem was.
Via via kwam Jerry bij ons terecht.

Mijn man, nog herstellend van een flinke operatie, moest door veel te wandelen verder opknappen. Zij waren al snel dikke vrienden en zo hadden wij ineens voor jáááren een perfecte opgevoede fijne hond!

In die periode van ziekte binnen ons gezin is duidelijk tot uiting gekomen hoeveel steun en liefde zo'n dier je kan geven. Al je zorgen kun je tijdens een wandeling aan hem kwijt en toen we hem uiteindelijk door ouderdom moesten laten inslapen deed ons dat veel verdriet.

Alie Smit

Huisdieren

In bed leeft des lands
huisdier de wants
En de slak zonder huis
kruipt als huisdier
door elke kier

De huismuis
voelt zich ook helemaal thuis
naast de kakkerlak
die geniet van
restanten gebak

En dan juffrouw mier
dat kleine drukke dier
krioelend van suikerpot naar
hol houdt het als huisdier
ook heel goed vol

De pissebed in de kelder
houdt alles schoon en helder
Het lieveheersbeestje op de plant
maakt elke bladluis van kant

Het zilvertisje in de douchelamp
overleeft dankzij de damp
Of leeft zij van lichttherapie
Of prana-energie

Vliegende huisdieren zijn niet te tellen
motten in de kledingkast
vliegen op het schone glas
muggen die ons 's nachts kwellen

Huisdieren
of men wil of niet
ze zijn er altijd
tot plezier of tot verdriet

Fred Valkering

Jessy

Sinds bijna 10 jaar heb ik een kat. Een dame van bijna 11 jaar.

Ze heet Jessy, haar kleur is lilac, haar ras is Britse korthaar en ze heeft een echt stamboom.

De fokker stopte er 10 jaar geleden mee en zo is Jessy, toen anderhalf jaar oud, bij mij gekomen.

Ze was toen al moeder geweest en heeft nog een klein hangbuikje.

Omdat ze niet gewend was om in alle vrijheid naar buiten te kunnen, is dat er nooit van gekomen.

Ze is een zogenaamde binnenkat. Maar wanneer het buiten zonnig is, minimaal 15 graden en geen of weinig wind, dan wil het wel eens lukken.

Ook in de zomer laat in de avond, als het al donker is, vindt ze het fijn om op de dan nog warme tegels van het terras, een beetje te zitten kijken.

Maar Jessy is er niet alleen voor mijn plezier, zij moet zelf ook een prettig leventje hebben.

Dus staat er een metershoge krabpaal in de kamer, een grote doos (verpakking van een stofzuiger) met een dekentje erin. Een beklede houten bak, gevuld met balletjes, speelgoedmuizen, veters en propjes papier.

De propjes worden regelmatig vervangen, want na het vangen van 'de prooi' moet daar eerst op gekauwd worden, alvorens aan de échte maaltijd wordt begonnen.

Toen ze nog jong was bracht ze dikwijls s 'nachts of in de vroege ochtend een speelgoedmuis naar boven en legde die dan naast of op mijn bed.

Het is allemaal ver weg van de natuur, maar de communicatie, het contact met haar is wel heel intens.

Ze begrijpt alles wat ik zeg en ik ken zo langzamerhand al haar uitingen van bijvoorbeeld honger of dorst hebben, willen slapen, behoefte aan hollen en dollen, geaaid willen worden, het te warm of te koud hebben.

Kortom, zij is mijn beste vriendin.

Edith Arp

Een kip op mijn bed

Vanaf mijn geboorte heb ik astmatische bronchitis.
Gedurende de oorlogsjaren had mijn moeder alleen de zorg over mij.
Pappa zag ik pas na 5 jaar, na die verschrikkelijke jaren terug.
Toen hij mij voor het eerst zo benauwd zag, kreeg ik het zelf alleen maar benauwder. Die bezorgde angstige blik vergeet ik nooit meer. Hij keek vaak door een kiertje naast de deur, hoe het met mij ging.
In die tijd waren er nog geen goede medicijnen en lag ik vaak weken piepend en benauwd in mijn bed en kon de dokter vaak niets anders doen, dan luisteren naar mijn longen, om een longontsteking te voorkomen.

Als hij langskwam dan zei hij dingen om mij op te beuren zoals: "Daar ligt ons sijsje weer". Die bijnaam kreeg ik waarschijnlijk vanwege de piepende geluiden die ik maakte.

Adem in, adem uit, allebei even moeilijk, dat was hard werken.
Ik zocht toen al naar manieren om me een beetje te ontspannen.

Ik wilde zo graag buiten zijn, fietsen, mee op schoolkamp, meedoen aan de sportdagen, zwemmen, schaatsen.
In mijn jongste jaren wist ik toch altijd een manier te vinden om hier mee om te gaan.
Ik zie me nog in dat kleine kamertje liggen.
Een bed van muur tot raam, in de winter de bloemen gevormd door de vorst, op het glas. Toen waren de winters nog streng.
Geen centrale verwarming. Een kruik in bed met een oude sok eromheen.
Wollen dekens, waarvan pas veel later bleek, dat dat voor mij juist zo slecht was.
Maar allergietesten bestonden nog niet. Ook wisten we niet, dat rokende ouders en zus, ook zo'n slechte invloed hadden.
Als ik beneden in de kamer lag, werd de kachel vrolijk bijgevuld door kolen uit de kolenkit. Dat ging met veel stof gepaard, en dat werd ook niet onderkend.
Kortom veel zaken, die niet bepaald helend werkten.
In dat koude kamertje, waren de dagen en de nachten lang, ondanks de goede zorgen van mijn ouders.

Weer eens luisterend naar dat sijsje in mij, dacht ik ineens aan onze kippen.
Ik had een lievelingskip en hoorde hem vaak 'moederlijke geluidjes' maken in het kippenhok.

De kip was allang gepensioneerd. Sinds zij geen eieren meer legde, kreeg ik het toch voor elkaar, dat mijn lievelingskip mocht blijven.

Ze werd omgedoopt tot 'opoe'.

Opoe vroeg altijd mijn aandacht. Als ik uit school kwam, sjokte ze uit de ren naar het nachthok. Ze ging vlak bij het deurtje plat op de bodem zitten. Haar poten onder haar oude lijfje en haar vleugels ontspannen. Met deze gebarentaal wist ze te vertellen, dat ik haar op kon pakken.

Gewillig in mijn armen nam ik haar mee naar binnen.

Mijn moeder was niet echt een dierenmens, maar toch vond ze het goed dat ik opoe mee naar binnen nam.

Wel een krant eronder hoor, zij ze altijd.

Maar piepend in mijn bed, miste ik opoe heel erg.

Kan ik nog iets voor je doen, vroeg mijn moeder keer op keer, trap op, trap af?

Ja, zei ik. Ik wil zo graag dat opoe bij me is.

Ik weet niet of zij de kip uit het nachthok haalde of dat ze assistentie van mijn zus kreeg, maar opoe kwam boven.

Krant op de grond en aan het voeteneinde van mijn bed

Opoe zat heerlijk keuvelend op de ijzeren gebogen stang van het voeteneinde van mijn bed.

Sindsdien weet ik, dat kippen kunnen praten.

En ik praatte terug.

Sinds die tijd, heb ik in omstandigheden waarin ik het moeilijk had, bij benauwdheid, of pijn, altijd gezocht naar 'een kip op de rand van mijn bed'.

Opoe is er natuurlijk allang niet meer.

Maar als ik me moest ontspannen, kwamen er andere beelden voor in de plaats.

Kabbelende beekjes als ik met zuurstof lag; een mooie fietstocht door de natuur, als ik een scan moest ondergaan, een mooie boom, waar ik tegenaan ging zitten om tot rust te komen, of energie op te doen als het in mijn hoofd tolde.

De natuur is altijd gul in het aanreiken van energie.

Die kip op de rand van mijn bed, is altijd van onschatbare waarde geweest.

Rob Kettenes

Mollie

In mijn jeugd hadden we bij ons thuis een hond van het vuilnisbakkensoort. Daarom at hij ook gewoon met de pot mee wat in die tijd ook heel normaal was. Mollie was zijn naam. Een zwart-wit gevlekte hond met bruine ogen en een kwispelstaart.

Mijn moeder was stapel op het dier en verwende hem door en door.

Als ik 's middags uit school kwamen en een kop thee met een koekje kreeg, mocht Mollie bij haar op schoot en kreeg dan ook een 'knappertje' of een Maria koekje. Dan schonk zij een beetje thee uit haar kopje op het schoteltje, waar zij ten overvloede ook nog een lepeltje suiker aan toevoegde.

Mollie zette zijn voorpootjes op tafel en slobberde gretig het schoteltje thee met suiker snel leeg. Dat zijn hondengebitje op den duur niet al te fris meer was zal niemand verbazen.

Ook ik was gek op Mollie, al vond ik de verwennerij van de hond door mijn moeder misschien wat ver gaan, maar als kind vond ik het ook wel grappig om te zien. Zelf hield ik het bij een knuffel, een aai over zijn kop en spelletjes met hem in de tuin achter ons huis.

Mollie werd ouder en stijver en ik groeide in die jaren op tot een beginnende puber met het daarbij behorende gedrag. Tijdens mijn dwarse buien en het daaropvolgende zelfmedelijden, was Mollie vaak mijn troost biedende maatje.

Op zo'n puberbui-dag zat ik onderuitgezakt in de luie stoel in de huiskamer. Mollie lag aan mijn voeten op het vloerkleed. Ik wilde hem bij me op schoot zetten en terwijl ik zachtjes "Kom maar joh" zei pakte ik hem achter zijn voorpoten en tilde hem op. Wrauw!! Een felle hoge klank, of was het pijnlijk gejang, ontsnapte uit zijn keel en in een reflex hapt hij naar mijn gezicht. Van schrik liet ik hem los en met een doffe bonk viel hij terug op de vloer en kroop schuldbewust onder de eettafel.

Vanaf zijn schuilplek keek hij mij met een geschrokken kop aan, alsof hij wilde zeggen; "Je weet toch dat ik oud en stijf ben? Je deed me pijn!" Een prikkend, branderig gevoel verspreidde zich over mijn wang. Met mijn vinger voelde ik voorzichtig aan de plek die beurs en dik aanvoelde, een druppel bloed gleed samen met een traan van de pijn omlaag langs mijn wang.

Mijn hart klopte in mijn keel... wat nu?

Ik dacht aan mijn vader die soms zo uit zijn slof kon schieten. Wat zou hij zeggen of doen als ik hem vertel dat Mollie mij gebeten had? Het idee dat hij hem dan niet meer in huis zou willen hebben of misschien nóg erger... zette zich vast in mijn hoofd... Mollie was oud en werd er door haar kwaaltjes en pijntjes de laatste tijd niet liever op. Maar het idee dat hij er niet meer zou zijn kon ik niet verdragen...

Terwijl ik de trap op ren naar mijn kamertje probeer ik te bedenken hoe ik mezelf én Mollie hier uit zou redden.

In de kleine spiegel aan de muur zie ik een lelijke paarse streep onder mijn oog en de dikke bult die zich daaromheen gevormd heeft.

Zenuwachtig dep ik met een zakdoekje en wat spuug voorzichtig de gemene beet zo schoon mogelijk en vraag me in de tussentijd ongerust af wat ik mijn moeder zal vertellen. De waarheid? Of iets anders....? Hoe vaak heeft ze me al uitgelegd dat je een hond niet aan zijn voorpoten op moet tillen? Behalve de pijn die gloeit en steekt bekruipt me nu ook een schuldgevoel. Ik verlang naar frisse lucht en loop naar het kleine raam. Terwijl ik het gordijn wegschuif om mijn hoofd uit het raam te steken schiet plots, als een bliksemschicht dé oplossing door mijn hoofd. Ik kijk nog eens goed. Ja, zo kan het gegaan zijn, bedenk ik. De gordijnrails zit op ooghoogte en het uiteinde van de roestige rails heeft een gevaarlijk uitziend scherp randje...

Met een zucht van opluchting duw ik het raam open. Een goede smoes is geboren.... Langzaam zuig ik de heerlijke frisse lentelucht mijn longen in en voel de spanning zakken. Ik loop de trap af op zoek naar mijn moeder om haar de nare plek onder mijn oog te laten zien. Zij kijkt er met verbazing naar en terwijl ze met een gaasje en zalf de wond verzorgd, vraagt ze wat er gebeurd is.

Dan vertel ik haar haar zonder blikken of blozen en zonder schuldgevoel mijn 'leugentje om bestwil'. Ik vertel haar iets over het uitkloppen van een kleedje uit het raam en toen die onhandige beweging met mijn hoofd en het scherpe uiteinde van de gordijnrails waar ik me aan stootte.

's Avonds, als we met het hele gezin aan de maaltijd zitten, kijk ik naar Mollie die, zich van geen kwaad meer bewust, heerlijk vredig opgerold in de luie stoel ligt.

Onze blikken treffen elkaar, zijn pientere bruine ogen kijken me aan en héél even verbeeld ik me dat hij dankbaar naar me knipoogt...

Tineke Hoekman

Huisdieren

Vele oorlogen hebben mijns inziens met machtsposities of geloof te maken. Vandaar dat ik met beiden nogal moeite heb.

Qua machtspositie denk ik simpelweg aan het spreekwoord:

‘Iedere ketting is zo sterk als de zwakste schakel’

Zelfs al zou alles in, bijvoorbeeld, een hotel perfect zijn, maar het is niet goed schoon: dan gaan mensen er niet graag heen...

Ik realiseer me dat er altijd mensen zullen zijn met meer macht, maar ik hoop dat deze mensen ook anderen blijven waarderen en respecteren, zelf probeer ik dat in ieder geval altijd te doen en de mensen in mijn omgeving daarin te stimuleren.

Wat geloof betreft ligt het iets genuanceerder.

Mensen kunnen heel veel troost en steun uit geloof halen en mensen kunnen ‘goed zijn’, omdat zij volgens een geloofsovertuiging leven.

Maar mensen kunnen helaas ook ‘te ver doorslaan’ vanuit geloofsovertuiging.

Ik probeer zoveel mogelijk de dingen na te leven die mij verantwoord en prettig lijken en, net als met skiën, probeer ik zoveel mogelijk om hindernissen heen te skiën

Ik zie zelf heel veel mooie punten in de Boeddhistische levenswijze (dat is overigens geen geloof).

Op Bali kreeg ik ooit een kleine rondleiding op een plaatselijke boerderij. In de slaapkamer van een bewoner hing een wespennest aan het plafond, de wespen vlogen in en uit de ruimte. Wij ‘westerlingen’ vroegen aan de bewoner waarom hij het wespennest niet weg liet halen.

“Ach nee, zei de bewoner, wij hebben respect voor alle levende wezens en daar horen ook de wespen bij. Zolang wij hen niet bedreigen, zullen ze ons niets doen en kunnen we best de ruimte delen.”

Dit was zo’n mooi ‘oogpunt’ en toch ook wel een beetje een ‘eyeopener’ voor mij. Als wij bijvoorbeeld op een terrasje wespen zien, beginnen we vaak te slaan omdat we denken dat de beestjes steken... maar tja... steken ze niet eerder omdat wij naar ze slaan? Bij het onderwerp (huis) dieren moest ik hier direct aan denken. Daar op Bali zijn dus heel veel dieren huisdieren.

Hier beperken we ons voornamelijk tot vissen, cavia’s, konijnen, honden en katten. Waar wij toch een beetje een ‘machtspositie’ over hebben, maar gelukkig gebruiken de meeste mensen deze goed en zijn de huisdieren vaak hun beste vriend.

Sandra Schaaper

Van verschoppeling tot nationaal kampioen

Twee jonge Dwergrietvinken liggen op een morgen in oktober koud en zieltogend op de grond in de volière. Achteraf bleek dat een aantal jonge Roodkoppapegaaiamadines het nodig vonden om de nacht door te brengen in het nest van de dwergen, met eerder genoemd gevolg. Ik heb de koude vogeltjes opgeraapt en een tijdje warm geblazen in mijn hand. Langzaam kwam er weer wat leven in. Mee naar binnen genomen en warm gezet in een ziekenboeg met verhoogde temperatuur, gevoerd met pap uit de kropnaald alsof ik de moeder was en langzaam kwamen ze weer op gang en gingen de oogjes open. Ze zullen wel opgekeken hebben van die grote handen die als pleegmoeder en vader optraden. Na verloop van tijd, het zal ongeveer twee weken geweest zijn 'vlogen ze uit' dat wil zeggen: ze verlieten het bakje in de ziekenboeg en zetten hun leven voort 'op stok'. Het voeren werd steeds makkelijker, binnen een minuut was je klaar. Na een kleine week vlogen de dwergen met je mee door de kamer naar de eetplek op het aanrecht. Na het voeren van de pap zaten ze voldaan in hun niet meer verwarmde kooi.

Normaliter is het afspenen, het leren wennen aan zelf eten (van pap naar zaad), een tamelijk tijdrovende bezigheid, maar bij deze vogels ging dat erg snel en heel natuurlijk. Op een dag begonnen ze zelf te eten van het verstrekte eivoer en gemalen zaad. Twee dagen heb ik ze nog bijgevoerd en daarna wilden ze dat niet meer en zochten ze zelf hun kostje bij elkaar.

U zult begrijpen dat deze vogels ongelofelijk tam zijn. Ze vliegen iedere dag vrij rond, tenminste... als ze dat willen, want het merendeel van de tijd zitten ze in hun kooi. Tijdens de regioshow van de speciaalclub Australische Prachtvinken & Papegaaiamadines had ik de twee Dwergrietvinken ingestuurd, ze waren toen net een jaar oud, en tot mijn genoegen werd zilver gewonnen.

Bij latere tentoonstellingen, het werden er in totaal 6, werd goud, goud (landelijk in Soest), algemeen kampioen, districtskampioen stellen en nationaal kampioen in Apeldoorn gehaald. Wat een feest en dat voor met de hand opgefokte vogeltjes.

Eén van mijn kleinkinderen, die overigens allemaal met de vogeltjes spelen, was met mijn zoon naar Apeldoorn gekomen om een foto te maken van opa die de bondsvaan kreeg uitgereikt. Dit was wel een bijzondere ervaring, wetende dat het meisje erg verlegen is, maar nu toch de stoute schoenen aantrok en vanuit de zaal naar voren liep om de foto te maken.

Na iedere tentoonstelling zijn de vogels zichtbaar blij weer thuis te zijn. Ze gaan eerst langdurig badderen en na opdrogen komen ze de hele avond bij je zitten. Wanneer een volgende tentoonstelling voor de deur staat gaan ze gewillig de tentoonstellingskooi in, alsof ze uit logeren gaan.

Van vele liefhebbers die mij afgelopen tentoonstellingsseizoen aanspraken over de Dwergrietvinken kreeg ik de vraag hoe ik die van nature erg drukke vogels zo ongelofelijk rustig had gekregen. U weet nu hoe dat ontstaan is.

Het uiteindelijk resultaat: kampioen in Apeldoorn tijdens de Nederlandse kampioenschappen.

Een jaar later werd bovenstaande vogel Europees kampioen in zijn klasse in Denemarken en won hij zilver bij het Wereldkampioenschap in Spanje.

Jarenlang is hij met zijn broertje het huisdier van ons gezin gebleven.

Leo Klüppel

Felis silvestris catus

Ik weet dat ik velen tegen de haren instrijk, zelfs mijn eigen kinderen en kleinkinderen, als ik zeg dat ik een hekel heb aan één van de oudste huisdieren van de mens. Nu ik dit opschrijf, realiseer ik me dat ik eigenlijk een haat-liefde verhouding tot hen heb. Als ik zie hoe voorzichtig hij bij mijn kleinkind het brokje, dat zij hem voorhoudt, uit haar handje pakt, of als ik zie hoe hij spinnend in zijn mandje ligt, geeft dat een vreedzaam gevoel.

Maar toch, is hij echt lief? Nee. Naar mijn gevoel houdt hij altijd afstand tot de mens, die hem eten geeft en vertroetelt. Ik bewonder de soort omdat zij, na duizenden jaren, hun ware aard als roofdier nooit verloren.

Hij is van huis uit een jager. Je kunt hem dit gedrag niet afleren. Ik heb bewondering voor zijn aanpassingsvermogen. Het is meer de beschutting van een warme plek, het is het huis en niet de mens, wat hij waardeert. Ik verbaas me over de kracht waarmee hij met een grote sprong van de schutting op de dakgoot springt, maar houd mijn hart vast als ik zie hoe hij naar onze boom loert, waar de merel in broedt. Roerloos, alleen het puntje van zijn staart beweegt. Ik word verdrietig als ik zie hoe hij, zeker tien minuten doodstil onder een struik liggend, opeens met een gigantische sprong op het roodborstje afspringt, dat op zoek naar eten rondscharrelt. Maar bewonder zijn geduld. Ik heb er begrip voor dat je op een boerderij katten rond laat lopen, die muizen vangen. Maar voer ze dan niet bij. Ik word boos als ik in de duinen wandel en daar een kat op jacht zie, omdat ik weet dat grondbroeders en reptielen niet veilig voor hem zijn.

De vogelbescherming schreef in 2021, dat jaarlijks 18 miljoen vogels door 'ons huisdier' gedood worden. Ze stellen voor, de kat zeker tijdens het broedseizoen 's nachts binnen te houden. Doet u dat? Doen mijn kinderen dat? Nee.

Een boswachter uit Brabant zag op zijn fotovallen dat er 's nachts zeker 10 verschillende katten door het bos slopen. In Australië is het normaal dat katten 's avonds binnen zijn. Wist u, dat als uw kat een vogel vangt, u als baas volgens de Wet natuurbescherming strafbaar bent? Natuurlijk is het onmogelijk dit te handhaven. Websites, waarin wordt verteld hoe we tuinen vogelvriendelijk kunnen maken zónder ons 'geliefde' huisdier op te sluiten, zijn er. Een idee?

Cootje Bronner

Klaartje

Jaren zeventig, nog geen kinderen en we waren verhuisd van een appartement naar een huis met een tuin.

Het was het begin voor een vrouwelijke ingezetene, de Siamese bleu point, die m'n liefje op het oog had.

En de aanwezigheid van een donzig zacht poesje was gezellig en prettig.

Klaartje, het knuffeltje en zo lief, is haar naam geworden.

Ze werd van harte welkom geheten. We waren zo blij met haar.

Na enige tijd wensten wij een nestje voor Klaartje.

En was Klaartje klaar voor een nestje? Laten we het hopen.

Ikke achter een dito mannetje aan om Klaartje te behagen.

Na diverse informatie verzameld te hebben, brachten wij het sympathieke mannetje naar onze lieflijke Klaartje.

We brachten ze gezellig samen in de badkamer.

De twee lieverds lieten wij in de badkamer hunne gang gaan.

Kan niet uitleggen hoe het liefkozen gedeeld werd, maar dit had wel heel wat voeten in de aarde, gezien de geluiden die ons af en toe ter ore kwamen.

Toen die geluiden afnamen, hoopten wij natuurlijk voor het stel ook het beste!

Om U als lezer niet te lang te laten wachten: het werd een nest met 5 kittens.

Zo bijzonder en mooi om deze bevallingen zo gade te slaan en mee te helpen,

Het is één van de vele wonderen, ook voor Klaartje, zo'n mooi

natuurverschijnsel, om de kleintjes uit hun benarde posities te zien komen.

Met gesloten oogjes kwamen ze te voorschijn.

Klaartje was mama, moeder geworden. En het werd een feessie!

Met Klaartje ging het ook goed. Gedroeg zich kranig als kersverse moeder.

Siamezen worden wit geboren en kleuren na 5 dagen in hun werkelijke beginkleuren. De vacht wordt afgetekend door de points.

De koudste delen van het lichaam (de poten, oren, staart en kop) worden donker, de bleu points, bijna licht staalblauwe tint.

Duidelijke contrasten tussen de points en de rest van het lichaam.

Dat zijn de kenmerken. Na 1 tot 1,5 jaar krijgen ze de uiteindelijke kleur.

Enige tijd later heeft Klaartje nog een keer kittens gekregen.
Op de foto: Klaartje links en 3 van de kinderen.

Fred Steinkühler

Een bonte verzameling

Vogels zijn nu mijn lievelingsdieren, we genieten van al die soorten die op de zonnebloempitjes af komen. Vooral de puttertjes zijn zo mooi gekleurd. Voorheen hadden we altijd kippen - leuk om naar te kijken. We hadden het kippenhok pal voor het keukenraam. Lang voor de zon onderging sprong de eerste op stok en dan maakte de volgende zich klaar om erop te springen. Ze zakte door haar poten, dacht erover om zich af te zetten, bedacht zich, drentelde wat en begon opnieuw. Wanneer ze dan de sprong waagde stootte ze soms de eerste weer van de stok (of de derde stootte de tweede eraf, of de vierde de derde, enz.) en dan begon het uitgebreide ritueel opnieuw, heel grappig, het was elke avond een boeiende voorstelling. In de loop van de middag mochten ze scharrelen door de tuin. Maar ze gaven er de voorkeur aan om op het straatje te poepen bij de achterdeur (dat was minder leuk).

Toen we pas in Bergen woonden vond mijn man een verdwaald jong katje langs de Zeeweg en nam het mee, vóóordat het onder een auto zou komen. Omdat ze het avontuur er zonder kleerscheuren vanaf had gebracht noemden we haar 'Mazzel'. Tussen haakjes: nooit de eigenaar gevonden.

Zoals in veel gezinnen hebben veel soorten huisdieren de revue gepasseerd. Wandelende takken, vissen, muizen, konijnen (die waren favoriet!). Een van onze dochters heeft vele jaren een valkparkiet gehad die ze leerde praten: Hallo! Janneke! Is het lekker? Koekie! Toen zij te uithuizig werd mocht de valkparkiet bij zijn soortgenoten in de volière van midgetgolfbaan De Merelhof. Helaas is die vogelkooi op een dag stukgemaakt en zijn de vogels gevlogen....

Ons eerste huisdier was een potlam dat we met de fles groot brachten. Het groeide hard en stond aan de ketting op de grasstrook langs de rand van de groentetuin te grazen. Maar ze werd sterker en sterker en trok steeds vaker de pen, waar de ketting aan vast, zat uit de grond: de lekkere groenten lonkten! Dat kon op den duur niet langer en ze mocht naar een boer in de kop van Noord Holland. Toen we het jaar daarop met een vriend meereden en uitstapten bij de wei van die boer, riep mijn man: Greetje! En warempel, tussen al die schapen riep ze "Bèèèè!" en ze holde naar het hek waar wij stonden.

Een geitenbokje is ook wel heel schattig mama, die wil ik!"

Dat die bij ons kwam was in het begin heel leuk, de meisjes probeerden hem allerlei kunstjes te laten doen. Maar oh wat ging ie opeens stinken! Niet te harden! En castreren hielp ook niet meer: dat had dan eerder moeten gebeuren. Een enorme opluchting toen 'ie weg was.

Toch wilde de jongste dochter later ook een geitenbokje. Ik zal hem op tijd laten castreren!" En ja, daar heeft ze, samen met haar vriendinnetjes, lang plezier van gehad.

Ineke Bos

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

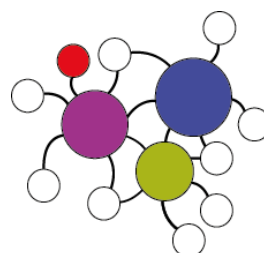
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**